

Anmærkningerne, saaledes, at det er Meningen, at Beløbet skal gaa ind i Statskassen, og der er jo ingen Tvivl om, at hvis vi først faar Jagtskat, faar Vederlag for Jagttegn indført, vil man aldrig komme bort derfra, og saa vil man sandsynligvis ogsaa efterhaanden gaa til at kræve et større aarligt Vederlag for Jagttegn. Da vi havde Spørgsmaalet fremme i Firserne, var der foreslaaet 20 Kr. for et Jagttegn. Nu er det ganske vist ikke Meningen, at enhver skal løse Jagttegn, det er kun Meningen, at de skal løse Jagttegn, der vil drive Jagt paa anden Mands Grund, og hvis man vil indskrænke sig til at gaa paa Jagt paa sin egen Ejendom, har man efter min Mening Lov til at jage uden at løse Jagttegn. Der har ogsaa indenfor det Udvalg, som har behandlet dette Spørgsmaal, været Uenighed om denne Sag; man ser, at Dansk Jagtforening har gjort den Betragtning gældende. Man er indgaaet et Kompromis, man er enedes om, hvad man kunde enes om at stille op som principielt Krav, og saa har man udeladt det, man ikke kunde enes om. Men de havde egentlig ønsket — saaledes forstaar jeg de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget —, at vi havde faaet en Jagtskat for alle i Lighed med den Ordning, man har i Preussen i Henhold til den tyske Jagtlov: at alle betaler for Jagt, uanset om man jager paa sin egen Ejendom eller paa andres. I Preussen løser alle Jagttegn. For øvrigt har man i Henhold til den tyske Jagtlov ikke Lov til at jage paa sin egen Ejendom, forsaavidt man ikke har et Areal paa mindst 75 ha eller 136 Tdr. Land. Det kaldes eget Jagtdistrikt, og hvem der ikke har saa stort et Areal som 75 ha, skal afgive Jagtretten til sin Ejendom, og derved kan der ske en Afrunding, saaledes at man faar et Areal af mindst 75 ha, og saa bliver Jagten bortlejet, og efter at saa Udgifterne er afholdte, repareres Indtægten af Jagtdistriktet til de forskellige Lodsejere i Forhold til de Arealer, de har. Vil man ind paa noget lignende her og gøre Jagten til et socialt Privilegium for dem, der har Raad og Lyst til at gaa paa Jagt, skal man gaa over til det preussiske System, saa skal man gaa over til at kræve, at Jagttegn løses af alle, og at ingen har Lov til at jage paa sin egen Ejendom, hvis han ikke har et Areal paa mindst 136 Tdr. Land. Naar dette kræves, saa vil man indskrænke Jægerne Antal, og saa vil man maaske ogsaa — det tør jeg paa ingen Maade be-

nægte, thi det er der stor Sandsynlighed for — bidrage til at forøge Vildtbestanden. Det kan der fornuftigvis ikke være Tvivl om. Jeg for mit Vedkommende stiller mig dog tvivlende overfor hele dette Spørgsmaal, men, som sagt, jeg skal ikke udtale mig videre om, hvilken Ordning man mulig vil komme til her i Rigsdagen.

Jeg stiller mig ogsaa lidt tvivlende overfor, om det i Virkeligheden er rigtigt, at vi stadig værner om Maagerne i den Udstrækning, som Tilfældet hidtil har været. Naar man gaar de Forhandlinger igennem, som ligger her, og som er Udtryk for Opfattelserne herinde i Slutningen af Firserne og Begyndelsen af Halvfemserne, ser man ganske vist, at man i høje Toner talte til Fordel for Maagerne: de tog jo alle vore Oldenborrelarver, og det var nyttige Dyr, som ikke kunde skattes højt nok. Men jeg stiller mig meget tvivlende overfor, om denne Betragtning er rigtig. En Ting er jeg i alt Fald aldeles sikker paa, og det er, at Maagerne tager Regnorme i Millionvis, de følger os Fure op og Fure ned i hele Pløjjetiden om Efteraaret — og for Resten ogsaa om Foraaret. Jeg tvivler om, at det i Virkeligheden er til Nytte, og derfor tror jeg ikke, der er nogen Grund til at værne saa stærkt om Maagerne. Men man er jo — det maa jeg indrømme — maaske ogsaa gaaet den modsatte Vej derved, at saa vidt jeg ser, har man forlænget Tidsrummet, i hvilket der maa indsamles Maageæg til den 1. Juni — saa vidt jeg kan se, var det tidligere til den 25. Maj. Til Gengæld har man strøget Tilladelsen til at indsamle Vibeæg, hvad man efter den gældende Jagtlov har Tilladelse til indtil den 8. Maj, om jeg ikke husker fejl; jeg ved ikke, om der er Grund til at stryge denne Tilladelse, men det Spørgsmaal kan drøftes i Udvalget.

Et andet Spørgsmaal af principiel Natur, som der vil være forskellige Meninger om, er Spørgsmaalet om Nattejagten. I § 27 foreslaas det at forbyde Nattejagt med Undtagelse af Jagt paa Træk. Her gøres den samme Betragtning gældende, at man maa forbyde Nattejagt paa Grund af det Dyrplageri, den kan give Anledning til, men ogsaa af Hensyn til den Ulempe og Fare, som er forbundet dermed. Man hævder, at Forholdet i Regelen er det, at man saarer, men faar ikke noget. Det er vistnok ikke helt rigtigt, jeg forstaar udmærket godt, at de, som ikke har Lejlighed til at øve Nattejagt, er Modstandere af den, medens de,